

Smeekbede

Nog altijd komen de vogels niet terug in onze tuin. Het is triest. Ooit hadden we hier regelmatig merels, mussen, koolmezen, roodborstjes, eksters, kauwen, Vlaamse gaaien, meeuwen, halsbandparkieten en ga zo maar door. Met name de merels broedden ieder jaar wel een of twee keer, het was aandoenlijk en het was heerlijk. Maar toen kwam de klad erin.

Bijen vinden onze tuin nog wel aardig...

Het werd stiller. Zo stil, dat ik vorig jaar de Vogelbescherming belde met de vraag hoe zo iets nou kon: een vogelparadijs dat in een jaar tijd verviel tot een vogel-vrije zone. Hun antwoord was helder en aannemelijk: we beleven de ruitijd meneer, de vogels zijn dan kwetsbaar en schuilen dan uit voorzorg in bosschages en struiken. 'Logisch dat je ze niet ziet.'

Ik was gerustgesteld, maar dat duurde niet lang. Want na de ruitijd (tweemaal per jaar: begin van de zomer en in de winter)

kwamen onze gevederde vrienden niet terug. En ik begrijp het niet. Want we hebben een schitterende tuin, met bloemen, planten, gras, bomen en struiken. Alles wat een vogelhartje begeert. Wij zijn vogelvriendelijk, dat wil zeggen strooien lekkers in de winter, hebben geen kat in en om het huis, gedragen ons rustig en hangen nestkastjes (2) op. Maar desondanks zijn de enige vogels die we af en toe zien, kauwtjes, meeuwen en een enkele halsbandparkiet. Wat hebben we verkeerd gedaan? Wie het weet mag het zeggen.

Als een soort smeekbede aan de vogels in Leiden-Zuid, hierbij een gedicht uit 1949 van Jan Hanlo (1912 - 1969):

De Mus

*Tjielp tjielp - tjielp tjielp tjielp
tjielp tjielp tjielp - tjielp tjielp
tjielp tjielp tjielp tjielp tjielp tjielp
tjielp tjielp tjielp*

*Tjielp
etc.*